

ကြယ်စင်မှူးဝေ

နုလုံးသွေးနဲ့မူန်းခြယ်တဲ့သစ်ပင်

အခန်း (၁)

အင်းလျားလမ်းသွယ်ထဲမှာ ရှိသည့် အဆင့်မြင့် နှစ်ထပ်တိုက် လှလှ ကြီးရှေ့မှာ ရပ်ပြီး နွေနှောင်းခါ ရင်တွေ တခိုင်းခိုင်း ခုန်နေမိသည်။ ။

ဘုရား ဘုရား ... ငါ အဆင်ပြေမှ ပြေပါ့မလား။ ငါ့ရုပ်က ရော ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ တူရဲ့ လား။

နွေနှောင်းခါ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်မိ ပြန်သည်။ ။

အရပ်က ၅ ပေ ၃ လက်မ အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် အသက်က ၁၈ နှစ် ဆံပင်ကို ယောက်ျားလေးနဲ့ တူအောင် ညှပ်လာခဲ့ သဖြင့် ကုပ်ထောက်ဆံပင်နှင့်။

ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်က ပိန်သွယ်သည် မို့ ဘောင်းဘီရှည်အနက်ပွ ပွ နှင့် စပို့ရှပ် နက်ပြာပွပွမှာ ရှုပ်အကွက် တစ်ထည်ကို ထပ်ဝတ်လိုက်သ ည့်အခါ ... နွေနှောင်းခါ၏ ရုပ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် နှင့်တူနေပေ တော့သည်။ ။

မနေ့က သူမ၏ သူငယ်ချင်း သက်ထားချိန် နှင့်တွေ့ခဲ့ရာ အလုပ်မရှိ လို့ စတိုးဆိုင်တစ်ခုမှာ အရောင်းစာရေး ဝင်လုပ်နေရသည့် နွေနှောင်းခါ အား ဝမ်းသာအားရ သတင်းပေးခဲ့သည်။ ။

"နွေနှောင်း ရေ ... ငါတို့ ဆရာရဲ့ အိမ်မှာ သူနာပြု အကူ ယောက်ျား လေး တစ်ယောက် လိုချင်လို့ တဲ့ ၊ သူ့အဘိုးက နာတာရှည် ရောဂါသည်

ဆိုတော့ သူနာပြု မငှားတော့ဘဲ သူနာပြုအတူ တစ်ယောက်ပဲ ငှားချင်လို့ တဲ့ ၊ လစာကတော့ ရှယ်ပဲဟ တစ်လကို တစ်သိန်း"

"ဟေ တစ်လကို တစ်သိန်းတောင်"

"ဟုတ်တယ် အခု နင်လုပ်နေတဲ့ စတိုးဆိုင်က တစ်လကို သုံးသောင်းတည်း ပေးရတဲ့ ကြားထဲ အမြဲဆူပူ အော်ဟစ်နေတာ နင့်မြင်ရတာ ငါစိတ် မချမ်းသာဘူး"

"ဒါပေမဲ့ နင့်အလုပ်က ယောက်ျားလေးမှ ဆို ငါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ နောက် သူနာပြု အကူသင်တန်း ဆင်းပြီးကြောင်း လက်မှတ်တွေ ဘာတွေ ပြရဦးမှာ လား၊ ငါ့မှာ အဲဒီလက်မှတ်မှ မရှိတာ "

နွေနှောင်းခါ မျက်နှာငယ်လေး နှင့် ညည်းလျှင် သက်ထားချိန် က ဆရာကြီး လေသံနှင့် အကြံ ပေး၏။

"ဘာမှ မပူနဲ့ ငါ့ တာဝန်ထား၊ အိမ်မှာ ငါ အပျင်းပြေတက်ထားတဲ့ သူနာပြု အကူသင်တန်းဆင်း လက်မှတ် ရှိတယ်၊ သုံးလတက်ထားတဲ့ သင်တန်း၊ ဓာတ်ပုံလည်း ကပ်မယ်၊ နာမည် နေရာမှာ နင့်နာမည်ထည့်မယ်၊ ဒါတွေ ငါတတ်ပါတယ်၊ ယောက်ျား ဆိုတော့ရော ကျားလိုက်ပေါ့ဟာ၊ နင့်ကိုယ်လုံးက ငါးဖောင်းရိုးရှိတ်ပဲဟာ၊ ငါ့အစ်ကိုရဲ့ အဝတ်တွေထဲက သုံးစုံလောက် ခိုးပေးမယ် ... ဒါဆို ရပြီလား"

"ဟုတ်မှ လည်း လုပ်ပါဟာ၊ တော်ကြာ"

"ဪ ရပါတယ်ဆိုမှ ၊ နင့်ရုပ်နဲ့ နင့်အသံ ယောက်ျားနဲ့ တော်တော်တူပါတယ်ဆို၊ အခု နင် အလုပ်လုပ် နေရတဲ့ စတိုးဆိုင်ထက် အများကြီး သာတယ်ဟာ၊ လုပ်သာလုပ် ... မနက်ဖြန် သူ့ အိမ်မှာ လူတွေ့စစ်ဆေးမှာ ၊ နင် မီအောင်သွားလိုက်၊ အဲဒီ အလုပ်ရရင် နင်တို့ အိမ်

မှာ တော်တော် အဆင်ပြေသွားမယ်"

နောက်ဆုံး သက်ထားချိန်၏ ကူညီပံ့ပိုးမှုအရ နွေနှောင်းခါ သည် အိမ်ကြီးမှာ အကူသူနာပြု ဝင်လုပ်ဖို့ ရောက်လာခဲ့ရပေ၏။

ခြံပေါက်ဝမှ ရပ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေစဉ် သူမ အနားသို့ ကားတစ်စီး လျှောခနဲ ရောက်ရှိလာလျှင် နွေနှောင်းခါ လန့် ခုန်မိပါ၏။

ကားထဲမှ ခေါင်းပြုလာသူမှာ အသက်အစိတ် လောက်ရှိမည့် လူ ချောတစ်ယောက်ပါ။ ဧကန္တ ဒီအိမ်ရှင် ထင်ပါရဲ့ ။

"ဟေ့ ... မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ကျွန်တော် ကျွန်တော် ဒီအိမ်မှာ သူနာပြု အကူလာလျှောက်တာပါ"

"ဒါဆိုလည်း ဝင်လေ ... အိမ်ရှေ့က ဘဲလ်ကို တီးလိုက်ရောပေါ့"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

"အခုကတော့ တီးစရာ မလိုတော့ဘူးလေ၊ ငါ့နောက်က လိုက်ဝင်ခဲ့ရုံ ပဲ"

သူက တံခါးကို ရီမုတ်နှင့် လှမ်းဖွင့်ပြီး ကားမောင်းဝင်သွားရာ နွေနှောင်း နောက်မှ လျှောက်လိုက်သွားခဲ့သည် ။

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး အလှမြက်ခင်း ၊ အလှစိုက် ပန်းပင်နှင့် နောက် အိမ်ဘေး မှာ ရေကူးကန်၊ တင်းနစ်ကုတ်လည်း ပါသည့် တကယ့်လူကံထံ အိမ်။

နှစ်ထပ်တိုက်ထဲကို သူမ လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူမလိုပဲ အလုပ် လာလျှောက်ကြသည့် လူ ဆယ်ယောက်ခန့် တွေ့လိုက်ရသည် ။

အင်းလေ ... တစ်လကို တစ်သိန်း အသားတင်ရမယ့် အလုပ်ဆို တော့ မက်ကြပေမှာ ပေါ့။

သက်ထားချိန်ကို လှမ်းပြီးကျေးဇူး တင်လိုက်ရင်း နွေနှောင်းခါ ဧည့် ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား ခဲ့သည် ။

သူမနှင့် ပါဆို အားလုံး (၁၁) ယောက်။ အလုပ်လျှောက်လွှာနှင့် စာရွက်စာတမ်းတွေ ကိုယ်စီ ကိုင်လျက်။ စောစောက ကားနှင့် ဝင်သွားသည့် လူကိ မမြင်ရပါ။

ခဏကြာလျှင် အသက်လေးဆယ်ခန့် ဦးလေးကြီး တစ်ယောက် ရောက် လာပြီး သူတို့ ကို တစ်ယောက်စီ ခေါ်သွင်းကာ အင်တာဗျူးလေ၏။ နွေနှောင်းခါ ကတော့ နောင်ဆုံးပေါ့။

တစ်ယောက်ဝင်ပြီး တစ်ယောက်ထွက်။ ထွက်လာကြသူတွေရဲ့ မျက်နှာကလည်း ရှုံ့မဲ့လျက်။ လက်ကိုလည်း ခါပြလိုက်ကြသေး၏။ ဘာသဘောတွေလဲ။

ထွက် လာပြီး အဖြေတစ်ခါတည်း ပေးလိုက်လို့ လား မသိ။ တစ်ခါတည်း တန်းပြန်သွားကြပေရာ နွေနှောင်းခါမှာ မျက်နှာလေး ပိုငယ်သွားရပါ၏။ ဘာတွေမေးလို့ လဲ၊ ဘာတွေပြောလိုက်လို့ လဲ။

" နွေနှောင်းခါ "

နောင်ဆုံး သူမအလှည့် ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ သူမနာမည်က ယောက်ျားလိုလိုမို့ သည် နာမည်ပဲ သုံးထားလိုက်၏။

နွေနှောင်း နေရာမှ အားတင်းထရပ်ပြီး သူများ တွေ ဝင်သွားသည့် အခန်းထဲသို့ ဒူးတုန်တုန်နှင့် ဝင်သွားရသည် ။

သူမ ဝင်သွားသည့် အခန်းထဲမှာ စောင့်နေသူက သုံးယောက်။

ဝိုးချဲ့ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည့် အဘိုးကြီးက တစ်ယောက်။

စောစောက ကားနှင့် ဝင်သွားသည့်လူနှင့် နောက် အသက် လေး ဆယ်ခန့်ရှိသည့် အမျိုးသမီး ချောချောတစ်ယောက်ရယ်။

နွေနှောင်းခါ ခေါင်းလေးညွတ်ကာ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရပ်နေ တော့ ကားနှင့် ဝင်သွားသည့်လူက ...

"ထိုင်ပါ နွေနှောင်းခါ"

သူမ သူညွှန်ပြသည့် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်သည် ။ နောက်ကိုယ့် မှာ ပါလာသည့် အချက်အလက် တွေကို သူ့ထံ ကမ်းပေး လိုက်ပါသည် ။

သူက ထိုစာရွက် များကို စားပွဲပေါ် ချထားလိုက် ပြီး သူမေးလိုသည် တို့ ကိုသာ မေး၏။

"မင်း လူနာတွေ ကြည့်ဖူးသလား"

"တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူး သေးပါဘူး ခင်ဗျား ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ အဘိုး နေ မကောင်းတုန်းက လက်တွေ့ပြုစုဖူးပါတယ်"

"ငါ မေးတာကိုပဲ ဖြေ ... မင်း စိတ်ရော ရှည်ရဲ့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ရှည်ပါတယ်၊ လူနာဆိုတာ အများအားဖြင့် စိတ်တိုတတ်တာ ကျွန်တော် သိပါတယ်"

"အလုပ်ခန့်ပြီ ဆိုတာနဲ့ ဒီအိမ်မှာ အမြဲ နေရမှာ ဆိုတာ ရော သိရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်"

ဒါကတော့ မှန်းတုတ်၊ ရမ်းတုတ်ခြင်းပါပဲ။

တကယ်တော့ နေ့ဘက်ပဲ နေရမယ် မှတ်တာပါ။ ညပါနေရမယ်ဆိုရ

င် အိမ်ကို ဘယ်လို ပြောရပါ။ အဖေနဲ့ အမေတို့ သဘောတူပါ့ မလား။

"အနည်းဆုံး တစ်နှစ် စာချုပ်ပြီး လုပ်ရ မှာ ရော သိရဲ့ လား"

"ဗျာ ... အဲ ဟို ... သိ သိပါတယ်"

နွေနှောင်းခါ မျက်နှာမှာ ချွေးတွေ ပြန်လာပါ၏။ ကိုယ်ကြည့် ရမယ့် လူနာဟာ ဘယ်လောက် ဇီဇာကြောင်လဲ၊ ဘာလဲ ဆိုတာ ဘာမှ မသိရ သေးခင် တစ်နှစ် စာချုပ်တော့ မဟန်။

ဒါပေမဲ့ အလုပ်က ရှားသည် မဟုတ်ပါလား။ စမိမှ တော့ နိုင်အောင် တင်ရပေတော့မည်။

"အဘိုး ... ဒီကောင်လေး ကို သဘောကျရဲ့ လား"

မေးချင်တာတွေ မေးပြီး ဘေးမှာ ဝှီးခဲ့ဖြင့် ထိုင်နေသည့် အဘိုး ဘက်သို့ သူက လှည့်မေးလိုက်၏။ နွေနှောင်းခါလည်း အဘိုးကို လှမ်း ကြည့် လိုက်သည် ။

အသက် (၆၀) ကျော်ခန့် ရှိပြီး ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် အသားဖြူဖြူ ရုပ်က တော့ ဘာကိုမှ အလိုမကျ သည့်ရုပ်နှင့်။ ဥပမိရုပ်က ချောချော ခန့်ခန့်။ ဒါ သူဌေးကြီး တစ်ဦးပေါ့။ ဘဝရဲ့ နေဝင်ချိန်မှာ ဇရာနှင့်ဗျာဓိက နှိပ်စက်လို့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါသည့်အခါ လောကကြီးကို စိတ်နာ နေလိမ့်မည်။

"မကျလို့ ရော ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ ... စောစောက သူခိုး ဂျဗိုးတွေထ က် စာရင် ဒီကောင်လေးက တော်ဦးမှာ ပေါ့"

အဘိုးဖြေပုံက အောက်ကလိအာ မရှိလို့ သုံးရသည့် အဖြစ်။ သို့သော် နွေနှောင်းခါ အဘိုးကို ဘာမှ အပြစ် မပြောလိုပါ။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့။

"အန်တီရော သဘောကျရဲ့ လား"

"အင်း ... မဆိုးပါဘူး။ ကောင်လေးက ဖြူစင်ပုံပေါက်တယ်၊ တို့ အိမ်နဲ့ သူမှ ဖြစ်မှာ ပဲ၊ ဦးလေးလည်း သဘောကျတယ် မဟုတ်လား"

နောက်ဆုံး သူမကိုပဲ အလုပ်ခန့်ကြဖို့ သဘောတူလိုက်ကြ၏။ နှေနှောင်းမှာ ဝမ်းသာရမလို ဝမ်းနည်းရမလို။

ပုံကြည့်ရတာ ဒီအိမ်သားတွေဟာ အားလုံး ခွစာတွေချည်းပဲ။ အင်းလေ ... သူဌေးတွေ ဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့။

စောစောက ကားနှင့်လူကပင် အားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

"အဘိုး နာမည်က ဦးမင်းထွဋ်၊ ငါ့နာမည်က သန့်မင်းထွဋ်၊ အန်တီက အဘိုးရဲ့ တူမဝမ်းကွဲ၊ အိမ်မှာ ငါ့ညီတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ ကျောင်းသွားနေလို့ ... ညီမင်းထွဋ်တဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့"

"မနက်ဖြန် မနက်ကို စပြီး၊ အလုပ်ဝင်ပါ၊ မင်းရဲ့ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေ ယူခဲ့၊ မင်းတာဝန်က အဘိုးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ပဲ၊ အဘိုးရဲ့ ဘေးခန်းမှာ နေရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"လစာက ကြိုယူမလား၊ လကုန်မှ ယူမှာ လား"

"ဒါ ဆရာတို့ သဘောပါ"

သန့်မင်းထွဋ်ကို ဘယ်လို ခေါ်ရမှန်း မသိသဖြင့် သက်ထားချိန် ပြောသည့်အတိုင်း ဆရာလို့ ခေါ်လိုက်သည် ။ သူက ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။

"ဒါဆို လကုန်မှ ယူ ဒါပေမဲ့ အသုံးလိုရင် ကြိုတောင်းနိုင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

အားလုံးကို ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး နွေနှောင်းခါ ထိုတိုက်ထဲမှ ပြန် ထွက်ခဲ့သည်။ ။

အလုပ်ရပေမဲ့ နွေနှောင်း မပျော်တာ ဘာကြောင့်လဲ။ သူမတို့ အိမ်အတွက်၊ သူ့အစ်မ ဆေးကျောင်းသူနှင့် ပညာရေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူတို့ အတွက် တော်တော် အသုံးဝင်လိမ့်မည်။

သည် လိုတွေ လိုက်တော့လည်း နွေနှောင်းခါ ပီတိဖြစ်ရပါသည်။ ။ သူမ၏ အိမ်အပြန် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ငှက်ကလေးလို ရွှင်မြူးကြနေခဲ့တာ မိဘများ စိတ်ချမ်းသာမည် ထင်လို့ ပါပင်။

အခန်း(၂)

ဝသန်ခါ...

ဟေမာန်ခါ ...

နွေနှင်းခါ တဲ့ ။

ညီအစ်မ သုံးယောက်ကို မွေးဖွား ပေးခဲ့သည့် မိဘနှစ်ပါးမှာ ဦးဘသက်နှင့် ဒေါ်နှင်းနုလွင်။

ဦးဘသက်က ဟိုင်းဝေးကား တစ်စီးကို မောင်းခဲ့သည့် ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒေါ်နှင်းနုလွင် ကတော့ ဘဏ်မှာ စာရေးမ တစ်ယောက်ပါ။

သူမတို့ ငယ်စဉ်ကတော့ အိမ်မှာ ချောင်လည်ခဲ့ကြပါသည် ။

မိဘနှစ်ပါး၏ ဝင်ငွေနှင့် လောက်င ပိုလျှံခဲ့သဖြင့် ရွှေတို ရွှေစလေးများ တောင် ရှိခဲ့သည် ။

အင်းစိန်လိုနေရာမျိုးမှာ ကိုယ်ပိုင်အိမ်လေးတောင် ပိုင်ဆိုင်ဖူးခဲ့ပါရဲ့

၊

နောက်တော့ စာတော်လွန်းသည့် အစ်မတွေ ကိုပင် အပြစ်ဖို့ ရမလား၊ ကားမောင်းလို့ မရနိုင်အောင် မျက်စိဒဏ်ရာ ရသွားခဲ့သည့် အဖေအတွက်ပင် ရင်နာရမည်လား မသိတော့ပါချေ။

အစ်မကြီး ဝသန်ခါ ဆယ်တန်းကို ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်ပြီး ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ရခဲ့စဉ်က သူမတို့ တစ်အိမ်လုံး ပျော်မဆုံး၊ မော်မဆုံးနိုင်ခဲ့ကြ။

အနာဂတ်ကို မျှော်တွေးပြီး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ကြရတာ ယခုတောင် ပြန်မြင်ယောင်မိ ပါသေးရဲ့ ။

နောက်တစ်နှစ်မှာ အစ်မလတ် ဟေမာန်ခါ ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာဖြင့် အောင်ပြီး ပညာရေး တက္ကသိုလ် ဝင်ခဲ့တော့လည်း ရှေ့ကံကြမာကို ကြိုမမြင်နိုင်ကြဘဲ သူမတို့ အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့ ကြပြန်သည် ။

အဲသည် တုန်းက နွေနှောင်းခါ အထက်တန်းကျောင်းသူ။ သူမလည်း စာတော်တာပါပဲ။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ နှစ်ယောက်၏ စရိတ်က ထောင်းလာသည့်အခါ အိမ်မှာ ရှိသည့် ရွှေတို ရွှေစလေးတွေ အရင်ကုန်၏။

သည် ကြားထဲ ကံကြမာက လက်ကြမ်းကြီးနှင့် ဆုပ်ညှစ်လာသည်က အဖေ မတော်တဆမှုနှင့် မျက်လုံးကို ထိခိုက်မိခြင်းပါပင်။

အဖေမျက်လုံးကို ကုရတာရယ်၊ ကားအက်ဆီးဒင့်ကြောင့် အမှုအတွက် ကုန်ကျတာ ရယ်ကြောင့် အင်းစိန်အိမ်လေးကို ရောင်းချလိုက်ရသည် ။

ယခုကျ အဖေက ပုဂလိက ဆိုင်ကြီးတစ်ခုမှာ ညစောင့်။

ညစောင့် အဖေနှင့် အမေဘဏ်စာရေးမ လစာက တကယ့် ဆေးကျောင်းသူနှင့် ပညာရေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ စရိတ်ကိုတောင် အနိုင်နိုင်။

အရင်လဲတော့ အဖျား ထင်းဖြစ်တဲ့ ၊ နွေနှောင်းခါမှာ ဆယ်တန်းကို

ပင် အနိုင်နိုင်ဖြေခဲ့ရပြီး ယခုကျ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ပေမဲ့ ကြုံရာ အလုပ် ကိုလုပ်ကာ အစ်မနှစ်ယောက်၏ စရိတ်နှင့် အိမ်စရိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ဖြည့်ပေးခဲ့သည်။ ။

သူမတို့ မိသားစုမှာ ထမင်းကိုပင် မနည်းစားနေရသည့်ဘဝ။

ယခုလို တစ်လတစ်သိန်း ရသည့်အလုပ်နှင့် ဆိုလျှင်တော့ အဖေနှင့် အမေတို့ အသက်ရှူ ချောင်ပေလိမ့်မည်။

နွေနှောင်းခါအိမ်ပြန် ရောက်တော့ အမေက မီးဖိုထဲမှာ ထမင်းချက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီး၊ အဖေကတော့ အ လုပ်သွားဖို့ အချိန်မကျသေးသည် မို့ ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေခဲ့သည်။ ။

သူမတို့ နေရတာ ရွှေပြည်သာရဲ့ ကွက်သစ်လေးတစ်ခုမှာ ၊ အိမ် ရောင်းခဲ့စဉ်က ဒီအိမ်လေးကို ကုတ်ကတ်ဝယ်ခဲ့သဖြင့် နေစရာလေးရှိ နေရခြင်းပါပေ။

မြို့ထဲ သွားသည့်အခါ မှာ တော့ ကားနှစ်ဆင့်စီးရပြီး၊ ခရီးဖင့်တာ ပေါ့။ သို့သော် မတတ်နိုင်။

နွေနှောင်းခါ မိဘ နှစ်ပါးကို ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေမိသည်။ ။ အဖေ ရော အမေရော လောကဓံ၏ ခပ်စပ်စပ် ရိုက်ပုတ်ချက်ကို ခံစားနေရသ ည့်အသွင်။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားတွေ မဆိုဘဲ ခပ်ငူငူ။ မနိုင်ဝန် ကို ထမ်းထားရသဖြင့် ခါးချည့် နေသည့် အသွင်လေးများမှာ သနားစရာ ။

နွေနှောင်းခါ အိမ်ပေါ်သို့ ဖျတ်ခနဲ ခုန်တက်လိုက်တော့ သစ်သားအိမ် လေးက သိမ့်ခနဲ ခါသွား၏။

"ဖြည်းဖြည်းတက်ပါ သမီးရယ်၊ ဒီမှာ အမေတို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ ကြားထဲ"

"ဘာတွေစိတ်ညစ်နေတာလဲ အမေရဲ့၊ ပြော ... သမီးဖြေရှင်းပေးမယ်"

အမေက နွေနှောင်းကို မျက်စောင်းလေးထိုးပြီးခပ်ယဲ့ယဲ့အပြုံးနှင့် ...

"လေအိုး နင့်အစ်မပေါ့ဟယ် ... ဆေးကျောင်းသားတွေ စုပြီး ပုဂံကို သွားရမယ်ဆိုလား ကွင်းဆင်း လေ့လာရမယ် ဆိုလား အဲဒါ စရိတ် ငါးသောင်းတောင်းလို့ "

"မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလား အမေရဲ့၊ ဒါ အပျော် သွားကြတာ ဆိုရင် မကြီး သိတတ်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ကိုယ့်အိမ် အခြေအနေနဲ့ မဖြစ်မနေ စရိတ်တွေပဲ ပေးနိုင်မှာ ပေါ့၊ ကျောင်းစရိတ်တို့ စာအုပ်ဖိုးတို့ တောင် မနည်းရှာပေးနေရတာ"

"မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့ ကွယ် ... လေ့လာရေးတဲ့ လေ၊ ဟုတ်မဟုတ်တော့ အမေလည်း မသိဘူး"

သည် စဉ် ဝသာန်ခါ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက် လာပြီး သူမတို့ သားအမိကို ရန်တွေ့လေသည် ။

"အမေတို့ ... သမီး အတင်းကို ဘာပြောနေတာလဲ၊ ဟိုကောင်မလေး ကလည်း ကြပ်ကြပ်သတိထား၊ နင်ရှာပေးနိုင်တာလေး နှစ်ပြားတစ်ပဲနဲ့ အကြီးတွေကို လာပြီး ဆရာကြီး မလုပ်နဲ့ "

အမေ့ခမျာ ပျာပျာသလဲ။ သမီးတွေ ငြိုငြင်မှာ တော့ အမေတကယ် စိုးရိမ်သည် ။

"မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ် ... အိမ်မှာ က အရမ်းကျပ်နေတော့ သမီး

သိတဲ့ အတိုင်း ငွေမလွယ်လို့ ပြောမိပြောရာတွေ ပြောနေရတာပါကွယ်၊
စိတ်မဆိုးပါနဲ့ "

"ဒါကတော့ အရိပ်လိုချင် နေပူက စောင့်ရတာပဲ၊ အမေတို့ နည်း
နည်းတော့ သည်းခံကြပေါ့၊ သမီး ဆရာဝန်ဖြစ်ရင် အဖေတို့ အမေတို့
ညီမလေးတို့ ဇိမ်နဲ့ ထိုင်စားရုံ ပဲလေ၊ အပင်စိုက်တဲ့ အချိန်မှာ တော့ အ
ဆင်းရဲ့ ခံ ကြရမှာ ပေါ့"

"အေးပါ သမီးရယ် အေးပါ ... အမေ မနက်ဖြန်ကျ ဘဏ်ကနေ
တိတ်တိတ် ငွေငါးသောင်း လောက် လှည့်ခဲ့ပါ့မယ်"

အမေ ဝသာန်ခါကို ကတိတွေပေးနေလျှင် ယခုမှ အိမ်ပေါ်သို့ တက်
လာသည့် ဟေမာန်ခါ အလန့်တကြားနှင့် တားမြစ်လိုက်သည်။ ။ "ဟာ အ
မေ ... အဲသလို ရမ်းမလုပ်ပါနဲ့၊ တော်ကြာ စာရင်းတွေစစ်တော့ ပေါ်ကု
န်ရင် သိက္ခာလည်း ကျ အလုပ်လည်း ပြုတ် ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီကျမှ
ဒုက္ခတွေ အလုံးလိုက် အရင်းလိုက် တက်ကုန်မှာ "

အလုပ်ဖြစ်တော့မည့်ဆဲဆဲ ဟေမာန်ခါ ဝင်တားလိုက်သဖြင့် ဝသာန်
ခါ စိတ်ဆိုးသွား၏။

"နင်က ဘာဆရာကြီးလုပ်တာလဲ၊ ဆရာမ အစုတ်ပလုတ်ကများ
သူများ တွေလည်း ဒီလိုပဲ လည်သလို လုပ်စားနေကြတာပဲ၊ ငါ့
သူငယ်ချင်းရဲ့ အဖေဆို ဘဏ်မှာ မန်နေဂျာလေ၊ အပြင်မှာ ငွေတိုး ပေး
စားတာ သူဌေးကြီးကို ဖြစ်လို့ အမေသာ ရိုးလို့ မကြီးပွားတာ"

ဝသာန်ခါ ဟေမာန်ကို ရမ်းနေလျှင် အဖေ မနေသာတော့ချေ။ ပက်
လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ လှမ်းပြီးဖြန်ဖြေ ဆွေးနွေးရလေသည်။ ။

"သမီး ဝသာန် ... ကိုယ့်အမေကို အဲဒီလို မပြောနဲ့ လေ၊ ပြည်သူ့ဘ

ဣာကို ကိုယ့်ပစ္စည်းလို အလွဲသုံးစား လုပ်ရင် တစ်နေ့ကျ ဒုက္ခ ရောက်ကြမှာပေါ့"

"အိုး အဖေကလည်း ... ဒါကတော့ လည်သလို ကြည့်လုပ်ပေါ့၊ ငွေတွေ သိန်းပေါင်း ထောင်ချီ သောင်းချီပြီး လည်ပတ်နေတာပဲ ခဏယူသုံးလှည့်သုံးလို့ ရပါတယ်"

"တော်တော် ... ထိန်းသိမ်းလာတဲ့ ကိုယ်ကျင့် တရားကိုတော့ ... မဖျက်ဆီးနဲ့ နော်၊ ငါ ဒါပဲပြောမယ်"

သည် အခါ ဝသာန်မျက်စောင်းက ဖခင်ဘက်သို့ ဒိုင်းခနဲ။

"အဖေက ဘာတွေ ရှာပေးနိုင်လို့ လဲ၊ ကိုယ်မရှာနိုင်လည်း အေးအေးနေ၊ အမေ့မှာ ဦးနှောက်ရှိတယ်၊ သူ့ဘာသာ ချင့်ချိန်လုပ်လိမ့်မယ်"

ကိုယ့်အဖေကို ထိတော့ နွေနှောင်းမခံနိုင်၊ အဖေဟာ မိသားစုကို တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားခဲ့ပြီးပါပြီ။ ယခုလည်း သူ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပံ့ပိုးနေတာပဲ။ မမကြီးဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး အတ္တကြီးလွန်းသည် ။

"မမကြီး ... စကားပြောတာ ကြည့်ပြောပါ၊ အဖေ့ကို အပြစ်မတင်နဲ့ မရိုင်းနဲ့ အဖေက မျက်စိ မကောင်တာတောင် သူတတ်နိုင်သလောက် လုပ်ကျွေးနေတာပဲ"

"အောင်မာ ... နင်ကများ အသံကောင်း ဝင်ဟစ်လို့ သူများ အဖေတွေဆို သားသမီးကို တိုက်နဲ့ ကားနဲ့ ထားကြတာ၊ ငါတို့ သာ အဖေ့သမီး လာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဆင်းရဲ နေတာ၊ အဝတ်လည်း လူချင်းတူအောင် မဝတ်ရ အစားလည်း လူချင်းတူအောင် မစားရ ကျောင်းတက်ရတော့လည်း ၊ မျက်နှာငယ်လိုက်ရတာ၊ ဆေးကျောင်းသူထဲမှာ ငါအဆင်းရဲဆုံး

ပဲ ... အီး ဟီး"

ပြောရင်းမှ ဝသာန်ခါ ငိုချလိုက်လျှင် အားလုံးပင် သူ့ကို စိတ်မဆိုးနိုင် တော့ဘဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကုန်ကြရသည်။ သူ့ခံစားချက်က မှားနေပေ မဲ့ အမှန်ရောက်အောင် ဖျောင်းဖျရ၊ နားချရဦးမည်။ နောက်မှ ပေါ့။

အမေက သူ့သမီးကြီးကို အားကိုးချစ်ခင်သူပီပီ ဝသာန်ခါကို ရင်ခွင် ထဲ ပွေ့ပြီး ချောမော့၏။

"တိတ်ပါသမီးရယ် ... အဖေကြီးလည်း ကိုယ့်သမီးတွေ့ကို ဝတ်စေ ချင် စားစေချင်တာ ပေါ့ကွယ်၊ ဘဝချင်းအတူ အခြေအနေချင်း မတူတာ ကို တန်းညှိပြီး မတောင်းဆိုပါနဲ့ နော်၊ နောက် သမီး ဆရာဝန်ဖြစ်တော့ မှ ကြိုက်သလောက်ဝတ် ကြိုက်သလောက်စားနော်၊ ကဲ ကဲ ... သမီး ပုဂံ လိုက်ဖို့ အမေ ငွေငါးသောင်း ဖြစ်တဲ့ နည်နဲ့ ရှာခဲ့ပါ့မယ်ကွယ် ... စိတ်ချ"

အိမ်တွင် မုန်တိုင်း ငြိမ်သက်သွားချိန်တွင် နွေနှောင်းက ထမင်းချက် နေပြီး ဟေမာန်က ခြံထဲရှိ ဘူးစင်မှ ဘူးညွန့်များကို ဆင်းခူးနေ၏။ နောက် ဘူးညွန့်ကြော်ဖို့ အရွက်များကို သင်နေလေသည်။

ယခုညစာအတွက် ထမင်းနှင့် ဘူးညွန့်ကြော် အစ်မများ တစ်ပတ် တစ်ခါသာ အိမ်ပြန် လာနိုင်ကြပြီး ကျန်ရက်များက အဆောင်မှာ နေရ သည်။

ပြန်လာသည့် ရက်များမှာ ဟင်းကောင်း တွေကျွေးချင်ပေမဲ့ အဖေနဲ့ အမေမမျှ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်။ နှစ်ယောက် လစာက သမီးနှစ် ယောက် ကျောင်းစရိတ်တောင် မလောက်။

နွေနှောင်းမှ ကိုယ် အလုပ်ရခဲ့တာလေးတောင် ဘယ်လိုဖွင့်ပြောရ

မှန်းမသိ။ အစ်မတွေ့ ပစ်ပစ်တွေ့ များ ပြီး ကန့်ကွက်မှာ လည်း
စိုးသည် ။ သူမ အလုပ်ရခဲ့တာ ကလည်း နည်းနည်းတော့ ကလိမ်က
ကျစ် ပါသည် လေ။

ပြောတာတော့ ပြောရမည်။ အဘယ်ကြောင့်မဆို သူမရဲ့ အလုပ်က
လူနာအိမ်မှာ သွားပြီး နေရမည့်အလုပ် မဟုတ်ပါလား။

ထမင်းစားပြီးတော့ အဖေက ထုံးစံအတိုင်း ညစောင့်အလုပ်သို့သွား
ပြီး အမေက ဧည့်ခန်းမှာ သိုးမွေးထိုးနေသည် ။ အငှားထိုးရတာပေါ့။ အ
ဖေနှင့် အမေ အလုပ်တွေ ဇယ်ဆက်အောင်လုပ် တာတောင် သမီးနှစ်
ယောက်အတွက် စရိတ်က မလောက်င။ သူမလည်း ငွေရှာရတာပါပဲ။

နွေနှောင်းခါ အမေ့နားမှာ ကပ်ထိုင်ပြီး အစ်မနှစ်ယောက်ကို
မျက်နှာ ဝေ့လိုက်၏။

သူတို့ နှစ်ယောက်က အခန်းထဲမှာ စာကျက်နေကြပေသည် ။

"အမေ ... အမေ့ကို သမီးပြောစရာရှိလို့ "

"ဘာများ လဲ သမီးရဲ့ "

"သမီး အလုပ် ကောင်းကောင်း တစ်ခု ရလာခဲ့တယ်၊ လစာက တစ်
လတစ်သိန်း စရိတ်ငြိမ်း"

"ဟင် ... ဘာ ဘယ်လို"

အမေ့အသွင်က အလန့်လန့် အဖျပ်ဖျပ်၊ ကိုယ့်သမီးငယ်လေးမဟုတ်
တာ လုပ်တော့မည့်ပုံစံ။

"ဟာ အမေကလည်း ... သမီးအလုပ်က သမာအာဇီဝ အလုပ်ပါ အ
မေရဲ့ ၊ လူနာစောင့် လုပ်ရမှာ ၊ သူနာပြု အကူလုပ်ရမှာ "

"သမီးရယ် ... နင်လည်း မလုပ်တတ်ဘဲနဲ့ ၊ စတန့်မထွင်စမ်းပါနဲ့ ၊
နေစမ်းပါဦး ... ငါ့ကို သေသေချာချာ ပြောပြပါဦး"

"အမေက အလန့်တကြားဖြစ်နေတာကိုး၊ သမီးပြောတာ ဆုံးအောင်
နားထောင်ပါဦး ပြီးမှ အမေ ဝေဖန်ချက်ပေး၊ ဒါပေမဲ့ သမီး ဒီ အလုပ်ကို
မနည်းရအောင် ယူထားရတာနော်"

နေ့လယ်က တွေ့ခဲ့ရသည့်၊ လျှောက်ခဲ့ရသည့် အလုပ်အကြောင်းကို
နွေနှောင်းခါ အမေ့ကို သေသေချာချာ ပြောပြလိုက်ပါသည် ။

အဲ ... ယောက်ျားလေးယောင် ဆောင်ထားရသည့် အကြောင်းတော့
မပါ။ အမေ ဖျက်မှာ စိုးလို့ ပါ။ ဒါတောင် အမေ့အသွင်က မျက်ပြူး
ဆန်ပြာ။

"ဘာ... အဲဒီအိမ်ကို သွားနေရမယ် ... ဟုတ်လား။ သမီးရယ် သူများ
အိမ်မှာ နေရတာ အမေ့သမီးငယ်ငယ်လေး စိတ်မချပါဘူးတော်၊ အခုအ
လုပ်ပဲ ကောင်းပါတယ် အိမ်နဲ့ လည်း နီးတယ်

မနက်သွား ညနေပြန်ဆို တော်သေးတာပေါ့"

"ဟာ အမေကလည်း ... သူများ အိမ်ဆိုပေမဲ့ အဲဒီအိမ်မှာ မိန်းမ
တွေရှိပါတယ် ထမင်းချက်တဲ့ အဒေါ်ကြီးတွေလည်း ရှိတယ် လူနာအဘိုး
ရဲ့ တူမလည်း ရှိတယ်"

"ယောက်ျားတွေလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ လူငယ်တွေ"

"ဪ အမေရယ်... သူတို့ ပုံစံကယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးတွေပါ။ သမီး
လည်း နေတတ် စားတတ်ပါတယ်၊ ဒီလိုသာ တွေးပူနေရင် ဘယ်လိုလုပ်
ပါ့မလဲ အမေရယ်၊ သမီးမှာ သက်ထားချိန် အကူအညီနဲ့ အလုပ်ကို
မနည်းလျှောက်ထားရတာ၊ မနက်ဖြန် အလုပ်ဝင်ရမယ် အမေ၊ အဖေနဲ့

အမေကို စိတ်တော့မချဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ စားစရိတ်လည်း တစ်ယောက်စာ သက်သာသွားမှာ ၊ အကြွေးတွေလည်း ရှိတော့ ခြောက်လစာ လောက် ကြိုတောင်းခဲ့မယ်နော်"

နောက်ဆုံး စိတ်မချလက်မချနှင့်ပင် ဒေါ်နှင်းနုလွင်မှာ ခွင့်ပြုရတော့မလို၊ အမေ့အသွင်က ရင်ဘတ်စည်တီးနှင့် မျက်ရည်လည်ရွဲ့။

"ငါ့သမီးလေးကျမှ အမေတို့ တာဝန်မကျေဘူး၊ ဆယ်တန်းလည်း ကျူရှင်မပေးနိုင် ဘာမပေးနိုင်နဲ့ အဖြစ်ပဲ မနည်းဖြေခဲ့ရတယ်၊ ဒါတောင် ဂုဏ်ထူးနှစ်ဘာသာ ပါခဲ့သေးတယ်၊ သမီးရယ် အမေတို့ မျက်နှာလိုက်ရာ ကျနေပြီလားကွယ်"

ထိုးလက်စ သိုးမွေးချည်လုံးကို ချထားပြီး အမေမျက်ရည်သုတ်နေတော့ နွေနှောင်းခါ အမေ့ကို ဖက်ပြီး ချောမော့ရသည် ။

"မထင်ပါဘူး အမေရယ်၊ မမတို့ ကျောင်းထားဖြစ်တာလည်း အစကတော့ အခြေအနေ ကောင်းနေတာကို၊ အဖေသာ အက်ဆီးဒင့် မဖြစ်ခဲ့ရင် သမီးလည်း ကျောင်းဆက်တက်ရမှာ ပေါ့၊ သမီး နားလည်ပါတယ် အမေရယ်၊ ကျောင်းထားလက်စဖြစ်တဲ့ မမတို့ နှစ်ယောက် အဆင်ပြေအောင်ပဲ သမီးတို့ ဝိုင်းဝန်းကြရမှာ ပေါ့၊ သူတို့ အလုပ်တွေ ရရင် သမီးတို့ မိသားစု အသက်ရှူပေါက်ရသွား မှာ ပါ"

"အေးကွယ် ... သမီးငယ်လေးကို ခိုင်းစားရတာ အမေနည်းနည်းမှ စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ မိသားစုအတွက် ငါ့သမီးလေး အနစ်နာခံရရှာတယ်၊ စေတနာကောင်း စိတ်ကောင်းထားတဲ့ ငါ့သမီးလေး တူသော အကျိုးပေးပါစေ၊ သူတော်ကောင်းများ နဲ့ တွေ့ပါစေ၊ သမာဒေဝ နတ်မြတ် နတ်ကောင်များ မစပါစေ"

လက်အုပ်ချီမိုးပြီး ရှိခိုးတိုင်း တည်နေသည့် အမေ့ကိုကြည့်ရင်း နွေ

နှောင်းခါ ဒီအလုပ်ကို အဆင်ပြေအောင် လုပ်သွားဖို့ ပဲ စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်
ရသည်။ ။

သက်ထားချိန်ရေ ... နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
